

Arrest

nr. 77 230 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 18 november 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 18 november 2010, nr. 51 276).

1.4. Verzoekster diende op 29 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 17 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, afkomstig van Balin (South West Province). U diende op 10 mei 2010 een **eerste asielaanvraag** in omdat u, na de dood van uw echtgenoot C.(...), waarmee u gedwongen was te huwen, opnieuw gedwongen werd door uw schoonbroer P.(...) om met hem te huwen. In het kader van deze eerste asielaanvraag nam de Commissaris-generaal op 27 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18 november 2010. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug. Op 29 augustus 2011 vroeg u vervolgens een **tweede maal asiel**. U blijft bij de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag. U keerde niet naar Kameroen terug na uw eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van die aanvraag legt u evenwel nog enkele nieuwe documenten voor. U legt een kopie van een convocatie van de 'gendarmeerie nationale' voor (datum onleesbaar), een brief van uw oom (dd. 10/07/2011), een kopie van de identiteitskaart van uw oom, 2 foto's van uw zonen en de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd door uw oom. U voegt eraan toe dat uw oom door de gendarmes werd opgesloten en geslagen omdat hij u toestond Kameroen te verlaten. Hij kwam vrij maar u weet niet hoe.*

B. Motivering

Er dient ook nu te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U slaagt er immers niet in de opmerkingen in verband met uw (on)geloofwaardigheid tijdens uw eerste asielaanvraag te weerleggen. Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen over uw beweerde problemen totaal niet geloofwaardig waren. Deze beslissing werd overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Aangezien het in deze een tweede asielaanvraag betreft, kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er dient eerst te worden opgemerkt dat u bij de eerder door u in het kader van uw vorige asielaanvraag ingeroepen feiten blijft (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Wat betreft de nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen. Volgende bedenkingen kunnen betreffende de door u aangebrachte nieuwe elementen worden gemaakt. De nieuwe elementen die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag betreffen enkele documenten die uw eerste asielaanvraag zouden moeten ondersteunen. Betreffende deze documenten kan echter hetvolgende worden opgemerkt. Wat betreft de convocatie van de gendarmes kan worden opgemerkt dat u enkel over een kopie beschikt (zie gehoor CGVS, p. 2). Merkwaardig genoeg weet u niet of uw oom nog over het originele document beschikt (zie gehoor CGVS, p. 2) en weet u niet hoe uw oom aan de convocatie kwam (zie gehoor CGVS, p. 4). Verder verklaart u niet te weten tot welke gendarmerie de gendarmes behoren die u zoeken (zie gehoor CGVS, p. 4), hoewel dat vermeld staat op de convocatie (Gendarmerie Company Mamfe) en is de convocatie gericht aan Y.(...) A.(...) B.(...) van Banso Quarters terwijl u verklaart daar nooit gewoond te hebben (zie gehoor CGVS, p. 4). Al deze elementen laten toe ernstig te twifelen aan de authenticiteit van het document en aan de bewijswaarde ervan. Wat betreft de brief van uw oom kan gesteld worden dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Het is immers merkwaardig dat hij u (opnieuw) meldt dat hij opgesloten is en dat u gezocht wordt, hoewel u hiervan reeds telefonisch op de hoogte was gebracht. Geconfronteerd met deze opmerking, antwoordt u uiteindelijk dat u niet weet waarom uw oom u deze dingen nog eens per brief schreef, maar dat uw advocate u gemeld had dat u bewijs nodig had om een tweede asielaanvraag in te dienen, wat toch wijst op het gesolliciteerd karakter ervan (zie gehoor CGVS, p. 4). Bovendien kan aan dergelijke brieven van familieleden geen bewijswaarde worden gehecht aangezien de herkomst ervan en de waarachtigheid van de inhoud niet kan worden nagegaan. Wat betreft de twee foto's van uw zonen kan opgemerkt worden dat hieruit op zich geen problemen blijken en dat ook zij dus geen ondersteuning bieden aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met P.(...) F.(...). Wat betreft de identiteitskaart van uw oom kan gesteld worden dat zijn identiteit op zich hierboven niet wordt in twijfel getrokken. De

enveloppe ten slotte toont enkel aan dat er uit Kameroen iets naar u werd opgestuurd maar ondersteunt uw asielaanvraag niet. Wat betreft de problemen die uw oom zou gehad hebben met uw schoonbroer, P.(...) F.(...), kan nog hetvolgende worden opgemerkt : Vooreerst verklaart u dat hij werd opgesloten door de gendarmes en weer vrijkwam, maar u zou niet weten hie hij dan is vrijgekomen (zie gehoor CGVS, p. 2), wat toch merkwaardig is aangezien kan verondersteld worden dat jullie dit zouden besproken hebben tijdens één van jullie telefoongesprekken. U verklaart verder ook dat het leven van uw oom nog in gevaar is en dat hij nog bedreigd wordt (zie gehoor CGVS, p. 2-3). Wanneer later tijdens het gehoor door de protection officer dan gepeild wordt naar de inhoud van de bedreigingen die uw oom ontving, verklaart u plots dat hij toch niet bedreigd werd maar enkel werd geslagen en opgesloten door de gendarmes (zie gehoor CGVS, p. 4). Op de vraag of uw oom P.(...) F.(...) ooit zelf ontmoette, antwoordt u zelfs dat u het niet weet (zie gehoor CGVS, p.4), wat toch een merkwaardig antwoord is aangezien u hiervan toch op de hoogte zou moeten zijn gezien uw beweerde problemen en de problemen die uw oom met dezelfde man zou hebben. Al deze elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen en bevestigen enkel de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid tijdens uw eerste asielaanvraag. **Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ze voert tevens aan dat er een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding heeft plaatsgevonden. Verzoekster licht eerst artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag toe. Daarnaast stelt ze dat haar vluchtmotieven niet geheel dezelfde zijn als bij haar eerste asielaanvraag, maar dat het Commissariaat-generaal hetzelfde stelt als in de eerste beslissing. Verzoekster wijst erop dat ze bijkomende bewijzen heeft neergelegd over het feit dat haar leven nog steeds in gevaar is. Met betrekking tot de overweging dat de convocatie werd afgeleverd in Banzo Quarters, terwijl ze daar nooit heeft gewoond, stelt verzoekster dat zij er inderdaad nooit heeft gewoond, maar haar oom wel. De overheid ging er volgens verzoekster duidelijk van uit dat ze zich bij haar oom schuil hield waardoor niet aan verzoekster worden verweten dat ze er werd geconvoceerd. Voorts ontkent verzoekster het gesolliciteerd karakter van de brief van haar oom en benadrukt ze dat ze heeft getracht met alle middelen die zij voorhanden heeft, "en het zijn er niet veel", om haar vluchtmotieven te bewijzen. Deze documenten werden volgens haar samen in een enveloppe opgestuurd door de oom van verzoekster uit Kameroen. "Zelfs hieraan wordt getwijfeld, hetgeen niet meer au serieus kan genomen worden." Ten slotte vraagt verzoekster tevens de subsidiaire bescherming.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoekster er niet in geslaagd is de

ongeloofwaardigheid van haar eerste asielaanvraag, die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, te weerleggen. In de beslissing wordt gesteld dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een onderzoek van de nieuwe elementen. Daarbij wordt verduidelijkt dat verzoekster bij de ingeroepen feiten blijft en dat zij enkele documenten voorlegt die haar eerste asielaanvraag zouden moeten ondersteunen. Wat de convocatie van de gendarmes betreft, merkt de commissaris-generaal vooreerst op dat het een kopie betreft, dat verzoekster niet weet of haar oom nog over het originele document beschikt en dat ze niet weet hoe haar oom aan deze convocatie kwam. Daarnaast weet ze niet tot welke gendarmerie de gendarmes behoren, terwijl dit vermeld staat op de convocatie zelf. Tenslotte is de convocatie gericht aan Y. A. B. van Banzo Quarters terwijl ze verklaart daar nooit gewoond te hebben. In de bestreden beslissing wordt daarom ernstig getwijfeld aan de authenticiteit en de bewijswaarde van het document. Wat de brief van verzoeksters oom betreft, stelt de commissaris-generaal dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Met betrekking tot de twee foto's van verzoeksters zonen, merkt het Commissariaat-generaal op dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Over de identiteitskaart van verzoeksters oom stelt men dat zijn identiteit niet betwist wordt. De enveloppe toont luidens de bestreden beslissing enkel aan dat er uit Kameroen iets werd opgestuurd. Het Commissariaat-generaal merkt tenslotte nog op dat de verklaringen van verzoekster in verband met de problemen die haar oom met haar schoonbroer zou hebben gehad ongelooftwaardig zijn en de vastgestelde ongelooftwaardigheid van haar eerste asielaanvraag verder bevestigen.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde machtsoverschrijding ziet de Raad niet goed in op welke manier de bestreden beslissing hiermee kan behept zijn aangezien de beslissing gesteund is op artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de Commissaris-generaal werd toegekend in artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De Raad stelt vast dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag als nieuw element een convocatie, een brief, twee foto's, de identiteitskaart van haar oom en een enveloppe heeft ingediend en zich verder steunt op asielmotieven zoals zij ze vroeger heeft meegedeeld. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in de kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde stukken, met name de convocatie, brief, de foto's, de identiteitskaart van haar oom en de enveloppe (stuk 10, Documenten) en de verklaringen van verzoekster daaromtrent.

2.6. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de convocatie van de gendarmerie van 4 juli 2011 die verzoeker had neergelegd een kopie betreft. Verzoekster betwist dit niet. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster niet weet of haar oom nog over het origineel beschikt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 2). Documenten hebben daarenboven slechts bewijswaarde voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoekster niet weet hoe haar oom aan de convocatie kwam (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 4), hoewel ze nog contact heeft met haar oom (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 2). Verzoekster weet ook niet waarvan ze beschuldigd wordt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 4) en weet evenmin welke gendarmerie haar zoekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 4), terwijl dit op de convocatie zelf staat. Van verzoekster kan verwacht worden dat ze alles doet om meer te weten te komen over het document en het document zelf grondig bestudeerd, gezien de grote impact op haar leven. De onwetendheid van verzoekster over de inhoud van het document relativeert in ernstige mate zijn bewijswaarde. Bovendien is de convocatie gericht aan Y. A. B. van Banzo Quarters terwijl verzoekster verklaart daar nooit gewoond te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 4). Verzoekster verklaart evenwel in haar verzoekschrift dat haar oom daar woont, en dat de overheid er duidelijk van uitging dat ze zich bij haar oom schuil hield. Tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster echter dat ze niet wist waarom ze de convocatie naar Banzo Quarters stuurden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 4). Het *a posteriori* uiten van loutere vermoedens zijn niet van aard om de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.7. Wat de brief van verzoeksters oom betreft, blijkt uit de inhoud van dit document duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat, die niet uitgaat van een officiële instantie en om die reden dan ook geen bewijswaarde heeft. Verzoekster ontkent het gesolliciteerd karakter, maar verduidelijkt niet waarom aan dit schrijven van een familielid van verzoekster een ruimere bewijswaarde zou moeten worden toegekend. Bovendien stelt de Raad vast dat in het schrijven wordt vermeld dat de oom opgesloten is en dat verzoekster gezocht wordt, terwijl verzoekster deze gegevens reeds kende uit telefonische contacten met haar oom. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster niet kan antwoorden op de vraag waarom deze gegevens nogmaals in het schrijven zijn opgenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/11/2011, p. 4) waardoor het vermoeden rijst dat verzoekster op aanraden van haar advocaat aan haar oom gevraagd had de kwestieuze brief op te stellen.

2.8. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster de vaststelling van de commissaris-generaal in verband met de twee foto's van verzoeksters zonen en de identiteitskaart van verzoeksters oom, ongemoeid laat, zodat deze vaststelling als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt. De Raad merkt tenslotte op dat verzoekster verkeerdelijk denkt dat het Commissariaat-generaal twijfelt aan het feit dat de enveloppe vanuit Kameroen werd verstuurd. In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal enkel dat de enveloppe enkel aantoonde dat er uit Kameroen iets naar verzoekster werd opgestuurd, maar dat deze enveloppe verzoeksters asielaanvraag niet ondersteunt. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig tot het besluit komen dat de nieuwe elementen niet van aard zijn om de vaststaande ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas om te buigen.

2.9. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de subsidiaire bescherming. Gelet op de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas kan verzoekster zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout of machtsoverschrijding aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN